

срѣщамъ стари черковни книги съ правописание старо-българско), тамъ прочее той намѣрилъ единъ триодъ, въ края на когото имало написана слѣдующата бѣлѣжка отъ Български священникъ „ний Българитѣ се прѣселихми тукъ въ Австрия отъ Турскитѣ притѣснения и золуми въ времето на Султанъ Селима отъ Пловдивската Епархия, дѣто въ града не бѣше останѣла жива душа“. Сѣщия ми приказва, когато му бѣхъ гостенинъ, като ходихъ въ Пловдивското Българско Изложение, за старото Гръцко черковно пѣние и за старото Българско черковно пѣние, което още се съхранявало въ Русия. А прочутия сладкопѣвецъ между Гръцитѣ *Кукузели* въ Свята Гора прѣди 150 години, когото Гръцитѣ го държали за сѣщи грѣкъ, той билъ родомъ изъ Охрида Бѣлгария, а като плачала майка му за нѣкое смъртно нещастие тѣхно и нареждала, той по подражание на майчиния си плачъ, билъ съчинилъ Полиелея „на реката Вавилонска, тамъ сѣднѣхми и плакахми и проч.“ Той пасялъ кози и му думали козата, а козитѣ, като пѣялъ, всичкитѣ се услужвали и зяпали у него, а Гръцитѣ отъ козата (дѣто го именovali), кузели, наименовали го Кукузели и го имали и иматъ и доднесъ за сѣщи Гръкъ, защото всяко нѣщо, то само бивало грѣцко, ако е извънрѣдѣно, похвалено. а при Българинъ не можало нищо да бѣде съ талантъ. Тѣй мисляхъжъ едно време фанатицитѣ прости Гръци! Дѣдо Натанаилъ при другитѣ любопитни за мене приказвания ми откри и слѣдующето и азъ мисля, че нѣма да му домашнѣе, че го откривамъ въ Автобиографията си, защото не трѣба таквизи рѣдкости да оставатъ въ забвѣние! че въ Русия му прѣдлагали да бѣде рѣкоположенъ за Черногорски Митрополитъ, както и въ Ромѣния, ако се откаже отъ Българското си подданство; но той не приелъ, защото обичалъ отечеството си и за него ще умрѣ.

На конецъ, като зехъ да осѣщамъ слабостъ въ краката си, като не могъ вече безъ файтонъ нито